

Chvíli je úplně ticho, jak se všichni pokoušejí zpracovat něco, co se mi zatím taky nepodařilo, i když jsem na to měl o týden víc než oni.

Effie zavrtí hlavou. „Musel sis to špatně vyložit,“ trvá na svém. „Jak jsi řekl, tvoje řečtina není moc dobrá...“

„Na tohle stačí,“ sdělím jí. „Ale pokud mi nevěříte, klidně zajděte do dědečkovy kanceláře. Ty dopisy jsou ve vrchním šuplíku pracovního stolu.“

„On si je nechal?“ zeptá se Stevi sotva slyšitelně, i když je sotva metr daleko.

„To si nemyslím,“ řeknu. „Spíš je tam schovala babička.“

Cy a Effie přikývnou a zírají do prázdna, jako by věci najednou začaly dávat smysl, i když ještě přesně nevědí proč.

„Je to zvláštní,“ pronese Cy zamyšleně, „že by je dala na místo, kam se táta uchyloval, když chtěl mít klid a pohodu.“

„Jo. A vypadal, že je vyhledává dost často, že? Ten klid a pohodu. Možná toho nevím o vztazích moc,“ příliš slabé vyjádření, „ale manžel, který tráví většinu času sám, je těžko známkou dokonalého manželství, ne? Fungujícího manželství.“

Effie si založí ruce na prsou a se zaťatou čelistí promluví. „Možná nebylo dokonalé, ale čím manželství takové je? Jistě, táta se čas od času příliš ponořil do práce... a máma to ne vždycky brala úplně dobře, ale milovali se.“

„Neříkám, že se nemilovali. Jen si myslím, že možná...“

Obrátí se na židli čelem ke mně a z očí jí číší takový vztek, jaký bych si u ní nikdy nepředstavoval. „Proč musíš všechno zkazit, Zachu? Tohle není jen tak nějaký dům, který můžeš vykuchat a potom znovu postavit. Tohle je